

спермиев в еякуляте достовірно вище по сравнению с другими баранами данной породы ($P < 0,05-0,001$). Баран Vгр. характеризуется наименьшим показателем по концентрации ($2,51 \pm 0,03$ млрд./мл) и подвижности ($8,31 \pm 0,08$ балл) спермиев в еякуляте. А у остальных баранов средняя концентрация в мл и средний балл по подвижности спермиев составили в пределах $2,63 \pm 0,04-2,80 \pm 0,04$ млрд/мл и $8,48 \pm 0,09-9,07 \pm 0,09$ баллов соответственно.

Анализируя полученные данные учета осеменения, можно отметить, что ОЦС в стимулирующих дозах повышает воспроизводительную способность маток. Они интенсивнее, дружнее приходят в охоту и более результативно и плодотворно осеменяются, сроки кампании искусственного осеменения сокращаются на 6-7 дней. Пришло в охоту и плодотворно осеменено на 20-й день после обработки 40%, на 25-й день 49,9%, на 30-й день 7,85% и более за 30-ти дней – 2,35% маток подопытной группы четвертого окота. В контрольной группе, соответственно – 38,9%; 22,0% и 7,1% маток. Следует отметить, что к 25-му дню учета осеменения в подопытной группе было осеменено 90% овец, что на 17,9% больше, чем в контрольной группе. У овцематок первого окота результаты прихода в охоту и осеменения маток были следующими: в опытной группе на 20-й день – 25,0%, 25-й день – 36,9%, 30-й день – 31,0% и более 30-ти дней – 5,1% поголовья были плодотворно осеменены. В контрольной группе соответственно 8,9%; 28,1%; 45,2% и 17,8%. Влияние ОЦС особенно заметно при сравнении этих показателей уже в первые 15 и 20 дней. Подопытная группа осемененных первоокотов превосходит контрольных на 16,1% и к 25-му дню количество осемененных маток достигло: в подопытной группе 62,0% и контрольной 37,0%.

Полученные результаты свидетельствуют о том, что в подопытных группах овец наблюдается повышенная плодовитость (на 14,1%), которая достигла у взрослых маток 118%, а у маток первого окота 92%.

УДК 636.93(477)»71»

Новак А. Я., студент IV курсу спеціальності «Технологія виробництва і переробки продукції тваринництва»

Науковий керівник – Костецька Ю.В., кандидат сільськогосподарських наук, асистент, Подільський державний аграрно-технічний університет, м. Кам'янець-Подільський, Україна

ХУТРОВЕ ЗВІРІВНИЦТВО

Хутрове звірівництво – одна з небагатьох галузей сільського господарства, яка традиційно володіє достатнім експортним потенціалом і при правильній організації здатна зайняти достойне місце на світовому ринку без значних додаткових інвестицій. Разом з тим, звірівництво має важливе значення в економіці України, забезпечуючи населення хутром та виробами з нього, дієтичними м'ясними продуктами, легку промисловість – сировиною, виробників – доходами[1].

Зміна економічної ситуації вимагає об'єктивної оцінки стану хутрової галузі, спричиняє потребу проведення поглибленого дослідження питань подальшого розвитку звірівництва в нових умовах господарювання та підвищення його економічної ефективності.

Звірівництво як галузі сільського господарства притаманні специфічні організаційно-економічні особливості, що мають вплив як на функціонування ринку, так і на ефективність виробництва продукції. До них належать: сезонний характер галузі, оскільки основні підгалузі звірівництва мають річний виробничий цикл, що вимагає авансування оборотного капіталу; низький рівень механізації основних процесів, високі затрати живої праці і її нерівномірна напруженість протягом річного виробничого циклу; роль кормової бази як основи стійкості виробничого процесу; попит на продукцію звірівництва, що формується під дією сукупності складно прогнозованих чинників, носить сезонний характер; малодоступність хутра для більшості сімей внаслідок низької купівельної спроможності населення; крім того, продукція звірівництва є товаром індивідуального споживання і кінцевого попиту, який не є предметом першої необхідності і використовується не всім населенням, а окремими групами та особами. Вирощування хутрових звірів в Україні зосереджено в сільськогосподарських підприємствах Основними товаровиробниками хутра є господарства Харківської, Черкаської, Київської, Львівської областей.

Провівши аналіз впливу розміщення звірогосподарств в окремих природно-економічних зонах на вихід хутра та його якість, можна сказати, що вона є найвищою у зоні Полісся.

Підвищення ефективності функціонування звірівництва, збільшення обсягів виробництва потребують вирішення важливих проблем: економічних – зростання ефективності виробництва, в першу чергу за рахунок зниження собівартості виробництва та зменшення втрат кормів; формування стабільного ринку збуту хутра за рахунок активізації внутрішнього попиту за умови підвищення заробітної плати населення; організаційних – розвиток сировинної бази для забезпечення економічної зацікавленості товаровиробників у розведенні хутрових звірів, що сприятиме збільшенню асортименту конкурентоспроможної продукції з метою зменшення затрат на транспортування і паливо-мастильні матеріали.

Підвищення рівня розвитку звірівництва можливе при переході на інтенсивну основу виробництва, з врахуванням її основних елементів:

- раціональне розміщення звірогосподарств з врахуванням природно-економічних умов;
- використання у виробництві багатоплідних порід звірів;
- освоєння найбільш ефективної системи утримання звірів, яка б забезпечувала виробництво хутра в обсягах, необхідних для розширеного відтворення;
- впровадження у виробництво інтенсивної технології годівлі, що передбачає дотримання науково обґрунтованих раціонів, використання високоякісних кормів, інтегрований захист звірів від хвороб;
- реконструкція і модернізація звіроферм шляхом їх переоснащення високопродуктивним технологічним обладнанням.

Слід зазначити, що на економічну ефективність хутового звірівництва суттєвий вплив мають витрати на корми і кормоприготування, які займають у собівартості вирощування звірів 54%. При цьому слід врахувати, що покупні корми складають 75-80% від загальної кількості згодованих кормів. Правильна і своєчасна годівля звірів призводить і до підвищення якості хутра.

Підводячи підсумки, можна сказати, що хутрове звірівництво України є цілісною організаційно-економічною системою, яка має забезпечити задоволення потреб населення у хутрі та виробих з нього. Перспективи розвитку галузі залежать від збереження та розширення попиту на хутрову продукцію, залучання приватників, іноземних інвесторів. Також потрібно перейти закордонний досвід та створювати спільні підприємства. У господарствах України основне стадо звірів за останні роки скоротилося на 48%. Однак, слід зазначити, що одночасно вітчизняне звірівництво історично володіє певним експортним потенціалом і за підтримки держави може стати однією зі сходинок економічного зростання. Хутрова сировина є одним з небагатьох вітчизняних товарів, що одержується з відновлювальних ресурсів і має попит за кордоном.

Список використаних джерел

1. Батир Ю. Г. Шляхи підвищення ефективності хутрового звірівництва / Ю. Г. Батир // Вісник Харківського національного технічного університету сільського господарства. 2011. Випуск 112 (економічні науки). С. 1-7.
2. Офіційний сайт Sagafurs. – Режим доступу : http://www.sagafurs.com/ru/company/about_us/
3. Офіційний сайт Міжнародної федерації хутра. Режим доступу : <http://www.wearefur.com>.
4. Веб-сайт Північноамериканського хутрового аукціону «NAFA». Режим доступу : www.nafa.ca.
5. Офіційний сайт Copenhagenfur. – Режим доступу : <http://www.copenhagenfur.com/>.

УДК 636.085.16

Осадець О. А., студентка III курсу спеціальності «Технологія виробництва і переробки продукції тваринництва»

Науковий керівник – Саєнко В.П., асистент,

Подільський державний аграрно-технічний університет,
м. Кам'янець-Подільський, Україна

ЖИРОРОЗЧИННІ ВІТАМІНИ: РОЛЬ, ДЖЕРЕЛА ТА ВИКОРИСТАННЯ В ТВАРИННИЦТВІ

До органічної речовини кормів, поряд з азотистими та безазотистими речовинами, входять вітаміни, ферменти, гормоноподібні та антипоживні речовини, які відіграють значну роль у створенні поживної цінності кормів.

Вітаміни – це органічні речовини різноманітної хімічної природи, які необхідні для нормальної життєдіяльності тварин у невеликих кількостях. При цьому, їхня дія підвищує перетравність поживних речовин корму на 15-20%. Вітаміни і мікроелементи активізують ферментативну, гормональну та імунну системи тварини, що сприяє підвищенню продуктивності на 12-15%, стимулюють репродуктивну здатність і зміцнюють здоров'я тварини.

Вітаміни діляться на дві основні групи: водорозчинні й жиророзчинні. Жиророзчинними вважаються вітаміни, які не розчиняються у воді, але розчиняються в органічних розчинниках. Їхньою особливістю є здатність всмоктуватися в кишечнику лише за наявності жирів, а також іноді накопичуватися в організмі, викликаючи гіпервітамінози.